

การรับทรัพย์สินจากการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ แต่โจทก์มิได้ดำเนินการปิดประกาศตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ร้องจะสามารถร้องขอคืนทรัพย์สินของกลางได้ตามกฎหมายใด

การรับทรัพย์สินในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ นั้น ตามมาตรา ๓๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งแล้วว่าให้ริบบรรดาเครื่องมือ เครื่องใช้ ยานพาหนะ หรือเครื่องจักรกลใดๆ ซึ่งบุคคลใช้หรือได้มาโดยการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เสียทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็นของผู้กระทำความผิด หรือมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาของศาลหรือไม่ แต่กฎหมายไม่ได้ตัดสิทธิเจ้าของทรัพย์สินที่ไม่มีโอกาสทราบหรือไม่มีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการกระทำความผิดหรือจะมีการนำทรัพย์สินนั้นไปใช้ในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ แต่อย่างใด โดยยังคงเปิดโอกาสให้เจ้าของทรัพย์สินที่เจ้าพนักงานยึดไว้เป็นของกลางมีสิทธิที่จะร้องขอคืนทรัพย์สินของกลางได้ตามความในวรรคสามของมาตรา ๓๕ แต่อย่างไรก็ดี เมื่อคดีนี้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าโจทก์ได้ดำเนินการปิดประกาศตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในวรรคสองของมาตราดังกล่าว จึงไม่อาจนำบทบัญญัติเรื่องการขอคืนทรัพย์สินตามความในวรรคสองและวรรคสามมาใช้บังคับแก่การยื่นคำร้องขอคืนของกลางของผู้ร้องในคดีนี้ได้ ต้องนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖ มาใช้บังคับแก่คดี (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๒๘/๒๕๖๕)

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

ศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา
แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา
มกราคม ๒๕๖๗

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา